

جنتونه دی نصیب شي

ورکتوب می ستا په غیر کی موری څه آسودگی وه
چي له تایم جدا شوی هر گری می بد مرغی وه
موری ته ویی چي په مینه اوپه پیرناز دی غټ کرم
مخ حُما دی پریمینځله ستا په زړه کی خوشحالی وه
خوب دی نه وه درسته شپه حُما زانگودی بنوره وله
تندی نه دی گنځوله راسره ستا دلگرمی وه
تا راوښودل ادب سمی لاری ته دی سم کرم
ته حُما د ژوند ښوونکي هدف ستا حُما خوښی وه
موری ستا خوږی خبری پسی پیریم خپه شوی
جنتونه دی نصیب شي ژوند ستا حُما هستی وه
هیڅ یوه شیبه نه دی چی خاطر ته می را نشي
چی اوم حُوان نه پوهیدم ستا په قدر نادانی وه
موری حُما دوعاگانۍ خدای دستا په حق قبول کړي
په برین جنت دی حای شه د«مل» داسوال دایمی وه

جان گرفتم

در دامت مادر هر روز جان گرفتم
در زیرچتر و بالت آب و نان گرفتم
هر روز شست و شو نمودی سر و جانم
در آغوش گرمی من آشیان گرفتم
آموختی مرا رسم و آیین و ادب
از فیض تلاش تو نام و نشان گرفتم
نگذاشتی مرا دمی در درد و رنج
از پند تو منی «مل» عزو شان گرفتم

پوهندوی دوکتور سیدحسام «مل»

جرمنی 3-5-2014

